

SEIJA IRMELI KAISTO

PERIJÄTÄR

PERIJÄTÄR

SEIJA IRMELI KAISTO

© Seija Irmeli Kaisto
Taitto: Seija Irmeli Kaisto
Kansi: Keinoäly & Seija Irmeli Kaisto
Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9784-6

ESILUKU

”Perijätär” on jännittävä ja mukaansatempaava fiktiivinen rikosromaani, jonka päähenkilönä on rohkea ja moniulotteinen Minea. Hän on varttunut varakkaassa ympäristössä, mutta lapsuus ja nuoruus ovat olleet täynnä haasteita ja menetyksiä.

Kirjan tarina seuraa Minean matkaa oman elämänsä rakentamisessa ja paikkansa löytämisessä maailmassa, jossa varjoiset juonet ja salaliitot ovat arkipäivää. Raha ja valta ovat keskeisiä motiiveja, ja rikolliset sekä korruptoituneet virkamiehet tavoittelevat Minean valtavaa omaisuutta – läheisistä puhumattakaan.

”Perijätär” tarjoaa pelottavan matkan rikollisuuden ja korruption maailmassa, jossa ei ole varmoja liittolaisia. Tarina pitää lukijan otteessaan viime sivuille saakka ja huipentuu yllätykselliseen päätökseen.

Kirja sisältää raakuutta ja väkivaltaa, joten se ei välttämättä sovi herkälle lukijalle.

KIRJAILIJAEESITTELY

Seija Irmeli Kaisto on monipuolinen kirjailija, joka on saavuttanut suosiota erityisesti nuorisokirjallisuuden parissa lempeällä, opettavaisella ja eläimiä kunnioittavalla

Laura sarjallaan (9 teosta). Lisäksi Kaisto on kirjoittanut luontokalenteria, mökki- ja uimarin päiväkirjat sekä omiin kokemuksiinsa perustuen 1960-luvun lapsen elämästä ja eläimistä maaseudulla. (Elämäni eläimet osa 1)

”Perijätär” on kirjailijan ensimmäinen aikuisille suunnattu rikosromaani, joka on fiktiivinen ja täysin mielikuvituksen tuotetta. Kaisto kirjoittaa parhaillaan ”Tuonenkielo” jatkoromaania, joka julkaistaan 2025.

MINEA EK-ROSENBERG

"Turpa kiinni!" huusi Matti ja heitti puolityhjän lasipullon päätäni kohti. "Onnistuin väistämään, ja pullo räsähti seinään iskeytyessään, sirpaleiden lentäessä sinne tänne." Seisoin selkä nurkkaa vasten, uskaltamatta kohottaa katsettani, saati itkeä – se olisi saanut Matin raivon pahenemaan. Kasvot punaisena, hiki otsallaan ja mustat viiksensä väpättäen arvoisa tuomari Matti Ek aloitti yksinpuheensa, ilmeisesti suurin suuttumus oli kadonnut rikkoutuneen lasipullon ansiosta. Vilkaisin häntä silmäripsieni läpi, pullea, lyhyehkö, ikäistään vanhemman näköinen mies. Vedensiniset piste-liäät silmät täynnä raivoa. "Ei isäpuoltani ainakaan komeaksi voi väittää ", mietin saadakseni ajatukset tilanteesta pois. "Mutta sisin on tärkeintä", jatkoin ajatustani. Vahingossa hymyilin omalle sarkasmilleni.

"Kehtaat nauraa, ai että kohta saat tuntea nyrkkini!" Toivoin yhtä asiaa, ja sekään ei toteutunut. Istut täällä isolla perseelläsi koko päivän laiskana, ja kun tulen töistä

kotiin, ruoka on tällaista syömäkelvotonta.” Matti nosti makkarakastikepannun liedeltä ja kaatoi kaiken lattialle. ”Yrittäisit opetella taitoja, joista sinulle on hyötyä. Mene vaikka ruuanlaittokursseille, minä maksan”, Matti jatkoi: ”Mitä sinulla on sanottavaa, senkin emakko?” Purskahdin itkuun, se oli joskus ainoa tapa rauhoittaa isäpuoleni. ”Krokotiilin kyyneleitä hullulle”, mietin.

”Kyllä nyt taas itketään, kun isäpuoli on ilkeä ja väkivaltainen”, Matti pilkkasi. ”Muista, kuka tuo rahat tähän perheeseen, ja läski tytär vain lihoo.” Matti ilkkui. ”Joskus olisi kiva tavata ystäviäkin, mutta eihän sinun kanssasi kanssa kehtaa mennä minnekään. Muilla kavereilla on näyttävät ja fiksut vaimot ja kauniit tyttäret, ja sinä olet samanlainen kuin äitisi oli.” Hän etsi sopivan nöyryyttävää sanaa. ”Ei helvetti, sano itse, sinähän sen paremmin tiedät, puhu saatana, kun tuomari käskee.” Kuiskasin: ”Ameba, parasiitti, loinen.” Matti huusi: ”Puhu kovempaa, naapurit eivät kuule.” Nostin katseeni uhmakkaasti ja huusin sanani. Matti räjähti kylmään nauruunsa. ”Helvetin hyvin puhuttu.” Tuijotimme hetken toisiamme, Matti nipisti minua poskesta jättäen punaisen jäljen. ”Älä ikinä uhmaa minua, tai saat katua!”

”Syön ulkona, menen lakiosaston kanssa vähän viihteelle. Älä ole kotona tullessani, minulla on nainen tiedossa ja tänne ei sinua tarvita.” Matti mietti hetken. ”Tai jos liittyt seuraan...” Kuinka paljon häntä inhosin, isäpuolta, joka pyysi omaa tytärtään

sänkyyn. ”Se oli vitsi”, Matti nauroi. ”En ikinä huolisi tuollaista, eikä kukaan muukaan.” Hän pakkasi tennisarusteensa ja lähti ilmeisen hyvällä tuulella kavereidensa kanssa tenniskentälle. Poistuessaan isäpuoleni vielä kouraisi housujensa haaroja. ”Katsohan tytär, mitä täällä on tarjolla.” Ehdotin: ”Prinssinnakki.” Tosin en sanonut sitä ääneen.

Siivosin lasinsirpaleet ja pesin kastikkeen lattialta. Siirsin astiat tiskikoneeseen. ”Mistähän olisin talousvarat ottanut, kun äijä ei koskaan anna rahaa”, mietin. Matti käytti perinnöstäni nostettavan runsaan kuukausirahan itselleen. Sain harjoittelevana koodaajana jonkun verran palkkioita ja ne yleensä kuluivat ruokaan, sähköön ja muihin talousmaksuihin. Osan palkastani olin laittanut visusti säästöön. ”Tämä helvetti loppuu vielä”, puhuin itseseni. Opintojani oli jäljellä kaksi vuotta, ja täyttäessäni 24 saisin edesmenneiden vanhempieni minulle jättämän ilmeisen suuren perinnön sekä talon, jossa asuimme. ”Mikäli selviän hengissä siihen asti.”

Pakkasin reppuun läppärini sekä oloasun, kaivoin piilostani muutaman setelin, puin lenkipuvun ylleni ja kuntoilin kaupungille Kotimaja-hotellille yöksi. Oli hyvä juosta ja ajatella muita asioita. 10 kilometrin matka ei tuntunut pitkältä. Hotellin nimi oli kuvaava, sen punaiset tiiliseinät, huoneiden ranskalaistyyppiset koristeelliset

parvekkeet, valkoiset ikkunan karmit ja suojainen terassi oli jo vuosia ollut kodikkaampi, kuin merenranta taloni.

”Hyvää iltaa ja tervetuloa Minea”, kuului tiskin takaa. ”Meillä on sinulle valmiina rauhallinen vakiohuoneesi. Ilmeisesti kirjoitat koodiasi koko yön!” Antti Hirvi, hotellin omistaja, päivysti vastaanotossa. En ollut avautunut kotiloistani; olin vain maininnut opiskeluistani. Hotellissa oli erinomainen valokuitu, jota hyödynsin. Oma huoneeni oli rauhallisin yläkerran nurkkahuone, jonne ei kantautunut lainkaan liikenteen ääniä. Sain avainkortin. ”Poistun klo 12 huomenna ja siivoan jälkeni.” Antti nyökkäsi. ”Tuon sinulle iltapalan ja aamiaisen.”

Laskin ammeeseen kuuman kylvyn, lisäsin tuoksuvan saippuapommin ja rauhoituin.

Oveen koputettiin: ”Saanko tuoda iltapalan?” kuulin Antin kysyvän. ”Tuo vain, olen kylvyssä, paina kylppärin ovi kiinni tullessasi.” Antti jätti teen, jugurtin ja juustovoileivän pöydälle ja huikkasi: ”Toin samalla ison näytön koodiasi varten.” Kiitin, nousin kylvystä, huuhtelin ja kuivasin jälkeni.

Pysähdyin hetkeksi itsetarkasteluun, kylpyhuoneen kokovartalopeilin eteen. Kylvystä hehkuvat posket, sinivihreät silmät, pienehkö suora nenä ja tavalliset huulet. ”Ei kyllä naamasta tiedä, kun on ollut saamatta”, mietin ja purskahdin nauruun omaan huumoriini. Matti oli aina pelottanut miesystäväni pois erilaisilla uhkauksilla. Asetin

huuleni törrölleen peilikuvalle. ”Ehkä kuitenkin pidän oman suuni.” Tutkailin ja peila-
sin 160 cm pituista vartaloani. ”Ihan tavallinen hoikka, nätit rinnat, kapea vyötärö ja
ei läskiä”, totesin. Sitaisin ponnarille ”pirun hiukseni”, joiksi Matti punaisia, pitkiä ki-
haroitani kutsui. Levitin kosteusvoidetta, ”kärpäsän paska” pisamilleni, puin mukavan
oloasun ylleni ja ryhdyin ruokailemaan kirjoittaen koodia uuteen tehtävääni. Antti oli
jättänyt sipsipussin erityisherkuksi kuten aina.

Nella, noin 60-vuotias nainen, harmaine hiuksineen ja sinisine ystävällisine silmi-
neen, hotellin hengetär, koputti oveen. ”Tulin hakemaan lenkkivaatteesi koneeseen
ja kuivuriin, tarvitset niitä varmasti huomenna.” Kiitin Nellaa. ”Otan ne aamulla itse
kuivurista.” Hän komensi, että en koko yötä ”tekisi koodia” ja toivotti hyviä unia. ”Sa-
moin, hyvää yötä.” Hän oli sujauttanut pöydälle minulle yö syötäväksi mandariinin,
päärynän ja omenan. ”Ihana Nella”, mietin.

-

”Hurraa, se on valmis”, puhuin itsekseni. Sain tehtyä sovelluksen, jonka avulla kil-
pailutettiin edullisia hotellivarauksia. Yliopiston tietojenkäsittelytieteen- ja ohjelmis-
toteekniikan professori oli jo myynyt ohjelman eteenpäin. Sovellus oli ensimmäinen
koodaus, jonka olin saanut yksin vastuulleni, ja siitä oli luvassa minullekin palkkio.
Vilkaisin kelloa: oli aamu ja joku koputti ovelle: ”Aamupalaa, voinko tulla?” Siellä oli

Antti tarjottimen kera. Tiedustelin, miksi hän toi aamupalan. ”Meillä on sairastapaus, joten olen tänään vielä koko päivän töissä.” Hän kehotti minua syömään ja ryhtymään hetkeksi lepäämään.

Antti oli kaupungin naisten suosiossa mutta ilmeisen tietämätön viehätysvoimastaan. Hän toimi aktiivisesti paikallisessa moottorikerhossa entisöiden vanhoja autoja. Moottorikerho oli sen jälkeen huimasti kasvanut, ja erityisesti naiset olivat kiinnostuneet autojen korjauksesta. Myös kuntosali, jossa Antti kävi, koki suoranaisten naisten kuntoilu ryntäyksen.

En voinut olla jälleen ihailematta hänen komeaa miehekkyyttään. Mustat laineikkaat, hartioille asti ylettyvät hiukset, leveät hartiat, hoikka ja lihaksikas vartalo, pituutta varmaankin 190 cm. Ruskeat ystävälliset silmät olivat nyt väsyneen näköiset. ”Minkä ikäinen olet?” kysyin vahingossa ääneen. Antti naurahti miellyttävällä, tummalla naurullaan. ”Vuodelta keppi ja kivi, sinun näkökulmastasi. Täytän 40 vuotta ensi kesänä.” Pyysin anteeksi uteliaisuuttani, johon hän vain kommentoi, ettei se haittaa. ”Tuttujahan me muutenkin olemme.”

Nukahdin syvään rauhalliseen uneen, heräten keskipäivällä. Hain imurin siivouskomerosta ja puhdistin huoneen. Vaihdoin puhtaata vuodevaatteet ja otin lenkkeilyvaatteeni kuivurista. Nella koputti oveeni ja kutsui minut mukaansa. ”Meillä jäi

lounaalta ruokaa, ja tässä on sitruunalohta, salaattia, limekastiketta ja uunikasviksia.”

Vastustelin, mutta Nella päätti: ”Antin vuoro loppui, ja hän lupautui ajamaan sinut kotiin, koska ethän voi lenkkeillä vuoat mukanasasi.”

Istahdin Antin auton etupenkille. ”Kaunis BMW, mitä vuosimallia tämä on?” Antti ilahtui. ”Hän on vanha rouva, vuosimallia 1967. Kuuntele miten hän hyrisee.” Antti kaasutteli, jotta kuulisin moottorin äänen. ”Rouvan nimi on muuten Genevie, esittelen teidät”, hän nauroi. ”Neiti Minea Ek-Rosenberg, esittelen sinut rouva Geneviele, ja rouva Genevie, tässä on neiti Minea Ek-Rosenberg.” Taputin juhlallisesti Genevien kojelautaa ja kiitin sinunkaupoista.

Antti tiedusteli: ”Sinähän asut Arvokadulla, meren rannassa valkoisessa huvilassa.” ”Jätä minut ennen taloani, saan kyllä kannettua kaiken sisälle.” Huomasin huvilan olevan hiljainen, mutta en uskaltanut ottamaan riskiä, mikäli Matti olisi kotona. Antti vilkaisi. ”Jätän auton tähän ja kannan portillesi nuo ruoat, sopiiko se?”

Hiivin hiljaa sisälle. Luojan kiitos, Matti oli töissä ja talo tyhjänä. Asetin ruoat jääkaappiin, ryhdyin siivoamaan Matin makuuhuonetta, vaihdoin lakanat, tuuletin talon, korjasin grogilasit pois, imuroin ja käynnistin tiskikoneen. ”Nyt on puhdasta ja siistiä taas.”

Isäpuoleni saapui kotiin illalliselle. Hän halasi ja pyyteli anteeksi, koska oli kokenut tarpeelliseksi antaa opetuksen. "Vai mitä mieltä olet?" Kuulin uhkauksen hänen äänestään. "Kiitos isä, yritän jatkossa olla parempi tytär." Hymyilin tekohymyä niin, että poskiini sattui. Matti antoi suukon otsalleni. "Uskon sinuun, ja olemmehan taas ystäviä." Mietin: "Kunnes kuolema meidät erottaa." Nyökkäsin: "Totta kai."

Valmistin Matille grogikannuun juomaa, johon lisäsin sitruunamehua, viipaleita sekä jäitä. Hän ryhtyi syömään lämmittämäni ruoat, ja kerrankin Matti oli tyytyväinen. "Is-tuhan tähän viereen, niin nautitaan rauhallinen illallinen. Ruoka ja juoma ovat todella maistuvia." Kului hetki, ennen kuin uskalsin poistua pöydästä. Matti olisi halunnut jatkaa keskusteluumme pitkään, mutta antoi minulle luvan vetäytyä opiskelemaan huoneeseeni. "Jos ei seura kelpaa..." hän aloitti, mutta tällä kertaa ei suuttunut.

Palaveri, jossa käsiteltiin tekemääni sovellusta, alkoi ja kirjauduin mukaan. Opettajani, professori Simo Latvu, avasi kokouksen. "Olen tarkastanut Minean koodauksen, ja se on täysin virheetön." Simo Latvu luovutti puheenvuoron minulle, ja esittelin sovelluksen. "Lähetän nyt ohjelman kaikkien puhelimeen, ja kertokaa vapaasti mielpiteenne." Kokous jatkui nelisen tuntia, sain hyviä kommentteja. Pääosin kysymykset koskivat koodiani, joka oli osalle kollegoistani hieman vaikeaa. Olin tehnyt sen avoimeksi ja kaikille alustoille sopivaksi.

Opintokaverini Joonas Koivu esitteli graafikon osaamisellaan uutta ulkoasua. ”So-
piiko, jos teen Joonaksen ehdottomat muutokset huomenna? Tämän jälkeen voimme
lisätä sovellukseen hotellit ja majatalot, joiden käyttöön tämä aluksi tulee.” Joonas
halusi tulla kotiini auttamaan, mutta jouduin kieltäytymään. ”Isäpuolellani on täällä
vähän kiire ja hän tarvitsee hiljaisuutta.” Sovimme tapaamisen kirjastoon. Simo Latvu
päätty palaverin.

Kävin juoksemassa pitkän lenkin ja sen jälkeen uin sisäaltaassa. Olin ostanut tar-
vikkeita Matin lempiruokaa varten. Hän tuli kotiin pahalla tuulella ja pyysi heti gro-
gilasin eteensä. Valmistin hänelle juoman. ”Tein Burgundin pataa ja merellisen salaa-
tin, josta pidät.” Jätin hänet ruokailemaan, mutta pidin huolen grogitarjonnasta ja
kerroin, että saunan on lämmitetty. Matti tiuskaisi: ”Mene omiin puuhiisi, minä sau-
non ja käyn nukkumaan.” Muutaman ilkeän lauseen hän ehti sanoa. ”Oletko harkin-
nut uutta laihdutuslääkettä? Se on vähän hintava, mutta maksan sen, jos saat noita
kiloja pois.” Poistuin isäpuoleni ilkeän naurun säestyksellä. ”Naamakin on kuin peto-
linnun perse...”

Joonas odotti kirjastossa. ”Tännepäin!” hän huikkasi. ”Meillä on kokoushuone käy-
tössämme.” Teimme pieniä muutoksia sovelluksen väreihin, ja totesin: ”Tämä on nyt
valmis, kiitos avustasi.” Joonaksella oli selvästi jotakin sanottavaa.

”Mielestäni on väärin, että sinä ansaitset tästä sovelluksesta ja minulle tämä on vain ensimmäisen vuoden harjoitustyö.” Olin samaa mieltä. ”Tein itsekin alkuvuosina avustavia töitä ja harmittelin samaa asiaa mutta opin todella paljon harjoitustyöstäni.”

Kehuin Joonasta hänen ainutlaatuisesta graafikon taidostaan. ”Pääset varmasti pitkälle, kunhan koodaus alkaa onnistua.” Joonas oli hetken hiljaa. ”Ehkä sinua suositetaan isäsi, tuomari Ek:n, vuoksi.” En halunnut puhua Matista. ”Olen pahoillani, jos olet tuota mieltä, mutta apusi oli todella tärkeää tähän sovellukseen.” Ehdotin vastavuoroisesti auttavani hänen tehtävässään. ”Sinullahan on lopputyö tulossa. Tarvitsetko tarkastajaa?” Joonas oli nyt täynnä hymyä ja avasi koodinsa. ”Täällä on paljon virheitä. Ymmärrän, miksi sovellus ei toimi”, mainitsin. Teimme vielä tunteja yhdessä töitä. ”Tarkista vielä ohjelma eri alustoilla, mutta uskoisin tämän nyt onnistuvan.”

Oma sovellukseni hyväksyttiin, ja sain ensimmäisen oikean palkkioni, 10 000 euroa. Joonaksen koodaus oli herättänyt ihastusta, ja Simo Latvu mainitsi hänet lupavana kehittäjänä. ”Joonas Koivun sovellus todellakin toimii, ja olen ylpeä siirtäessäni hänet toiselle vuosikurssille.”

ARVOISA TUOMARI MATTI EK

Työskentelin käräjäoikeuden tuomarina, ja huolimatta pienestä krapulastani, kiinnostuin asialistalla olleesta testamentista. Tunnistin heti tapauksen merkityksen. ”Rikas leski”, mietin. Leonora Rosenberg:in aviomies, tehtailija Erik Rosenberg, oli juuri menehtynyt sydänkohtaukseen. Leski lainhuudatti testamentin omalle tyttärelleen, lakimiehenä toimi Peter Holm, lesken veli. Peter oli kuin siskonsa kuva, punaisine hiuksineen. Komeaksikin häntä oli mainittu. Siisti puoliparta, pituutta riittävästi ja äärimmäisen korrekti käytös ja hintava puku yllään.

Testamentti sai lainvoiman, ja se takasi tuolloin 7-vuotiaalle Minea Rosenbergille koko omaisuuden hänen täyttäessään 24 vuotta sekä runsaat käyttövarat ennen sitä. Omaisuus oli valtava: Rosenbergin kaikki kansainväliset ja pohjoismaiset huonekalutehtaat, kiinteistö Arvokadulla meren rannalla, Helsingin parhaiden alueiden kerrostaloyhtiön osakkeita, kaksi loma-asuntoa – toinen Maltalla ja toinen Cannesissa, sekä

keskustan iso kaupunkiasunto ja kartano Virossa. Lisäksi leski omisti kannattavia viinitiloja Espanjassa ja Portugalissa, jotka tuottivat Rosenberg-viinejä. Lukuisat arvokkaat korut olivat itsellään miljoonan arvoiset, suuri sijoitussalkku ja osakkeita. Harmittelin omaisuuden määrää tytölle. Vähintään miljardi euroa arviolta, sekä rahastossa noin 20 miljoonaa.

Kävin kertomassa osanottoni Leonora Rosenbergille hänen menetyksestään. Leski kohtasi katseeni vihreillä silmillään, jotka olivat kyöneiset ja kiitti hiljaisella äänellään. Punaiset hiuksensa olivat tiukalla nutturalla. Mietin: ”Onhan tuo ihan pantava.”

”Miksi testamentilla oli näin kiire?” Palkkasin yksityisetsivän selvittämään asiaa. Tiedot olivat hämmästyttävät ja omalta kannaltani lupaavat. Leonora Rosenberg sairasti parantumatonta aivosyöpää, jota ei voida hoitaa. Ennuste oli melko heikko, vain viisi vuotta elinaikaa. Varojen hoitajaksi oli määrätty Peter Holm.

Leonora ei ollut helposti lähestyttävä. Hän oli viettänyt melko hiljaista elämää ja välttänyt sosiaalisia tilanteita. Tehtailija itse oli ollut samanlainen. Pariskunta oli asunut pitkään omalla Fattoria La Rosenberg tilallaan Espanjassa, jossa he tekivät hyvän-keväisyystyötä paikallisten viiniviljelijöiden avustamiseksi. Tila itsessään oli menestynyt. Perhe oli palannut Suomeen vasta kun Minea tyttärensä oli aika aloittaa

